

Ne bojte se!
Jaz sem z vami
vse dni do
konca sveta.

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

pred vami je druga številka Misijonskih obzorij v letu 2020. Letošnji post nam prinaša prav posebno izkušnjo, saj smo vsi zaskrbljeni ob dogajanju, ki ga do sedaj še nismo izkusili. Epidemija ali kar pandemija, kot jo že razglašajo, je prisotna po celem svetu. Povzročitelj je koronavirus Covid 19 in povzroča med nami strah, pri nekaterih pa že prehaja v paniko pred okužbo. V naši neposredni okolici vidimo, kako se ljudje mrzlično oskrbujejo s hrano in drugimi pripomočki, da bi bili preskrbljeni v primeru hujše oblike omejitve gibanja in javnega življenja.

Zelo verjetno je, da nas je večina, če ne kar vsi, priča dogodku, ki ga prvič izkušamo in kar je še huje, da ga ne moremo nadzorovati ali preprosto odstraniti iz naše sredine. Vse državne in verske institucije nas pozivajo k treznemu ravnanju in sprejemanju navodil, ki jih sproti vključujemo v naše vsakdanje življenje. Ta navodila pa se spreminjajo praktično iz dneva v dan. Vsi zaupamo in verjamemo, da se voditelji strokovno in pravilno odločajo.

Ko pa pogledamo malo dlje, bolj v misijonske poljane, kjer delujejo naše misijonarke in misijonarji in beremo, kar nam oni opisujejo v svojih pismih, pa dobimo še drugačen pogled na življenje. To, kar mi izkušamo v teh tednih in kar še bomo v naslednjih, je za njih

skoraj vsakdan. Srečujejo se z malarijo, ki je za vroče kraje najbolj razširjena epidemija, tifusom, ki se zelo pogosto pojavlja, z drugimi boleznimi, ki jih mi že skoraj ne poznamo, kot so tuberkuloza, gobavost, steklina in še marsikatera druga bolezen, ki vztrajno ubija mlade in stare.

Če pa k temu dodamo še lakoto ali podhranjenost, pomanjkanje dostopa do pitne vode in marsikje tudi še omejen dostop do šolanja otrok, potem si lahko ustvarimo podobo, čemu vse morajo kljubovati in s čim delati misijonarji in misijonarke. Za zgled nam je njihova neomajna vztrajnost in prizadevanje.

V teh dneh smo med mnogimi omejitvami dobili tudi navodilo o začasni prekinitvi javnega bogoslužja do preklica, kar je za marsikaterega kristjana nerazumljiva in pretežka odločitev. Verniku se začasno omejuje dostop do svetih maš in prejemanja zakramentov. K razmisleku o vrednosti svetih maš nam bo v pomoč prispevek prostovoljke Darje Kropaci, ki nam iz mesteca Kugaaruk na daljnem severu Kanade opisuje svoje vtise. V tistem kraju so že dve leti brez duhovnika in so deležni svetih maš le nekajkrat na leto. Kljub temu se kristjani trdno držijo in vsak obisk duhovnika je za njih praznik. Razveselijo se vsakega takega obiska, še posebno pa so se razveselili,

ko so za lanske božič dobili obisk svojega škofa, ki pa je moral zaradi vremenskih razmer, na njihovo veselje, ostati kar čez novo leto. Tako so po dolgem času imeli vsak dan sveto mašo kar dober teden dni.

Morda bo izkušnja, da bomo brez sv. maš za nekaj časa, spodbudila k razmišljanju o vrednosti svete eucharistije. Velikokrat se šele zavemo o pomembnosti nečesa ko to pogrešamo. Verjamem, da nam bo ta izkušnja koristila, da bomo poživili tudi naše duhovno življenje in našo vero.

Vsak postni čas nas spodbuja k pripravi na veliko noč, na praznik vstajenja našega Odrešenika Jezusa Kristusa. Pripravljamo se z molitvijo, postom in dobrimi deli. Letošnji post pa nam daje še posebno izkušnjo nemoči, negotovosti in krhkosti našega življenja. Če bomo gledali z očmi vere, nam bo tudi taka preizkušnja koristila, da se ne bomo zanašali le na svoje moči in sposobnosti, ampak, da se bomo zanašali na Božjo pomoč. Hvaležni smo vsem misijonarjem in misijonarkam, ki nam s svojim delom kažejo pot, da z veseljem in močno vero sprejemajo vsakodnevne preizkušnje in nam dajejo zgled, kako jih premagovati z močnim upanjem in vero v Boga.

Želim vam prijetno branje.
Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEDO PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4850 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2020: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: Mala Illova Gora, mozaik, p. Marko I. Rupnik

Vstajenjska zmaga gre prek križa

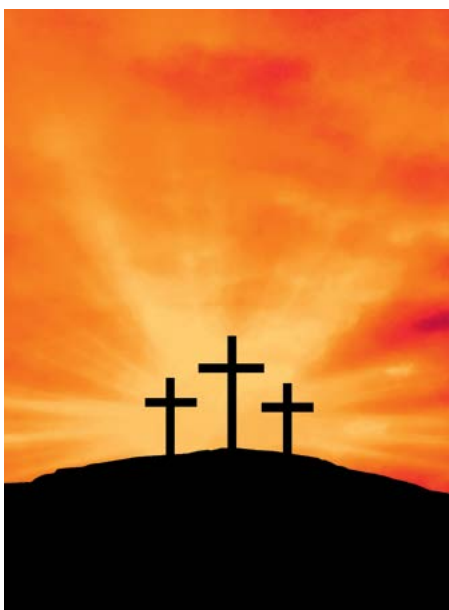
PIŠE MATIJA NARED

Ob pričakovanju velikonočnega vstajenja je prav, da ozavestimo, da so za zmage vedno potrebne žrtve. Da ozavestimo, da imajo velika nebesa, velika ljubezen za seboj tudi velik pekel in veliko trpljenje. Zato poglejmo, kaj se v svetovnem merilu dogaja s krščanstvom in kako velik križ morajo nositi nekatere krščanske skupnosti.

Niso še daleč časi, ko je bila vera preganjana tudi pri nas. Ti isti zakoni dokaj nasilnega napadanja krščanstva so na tak ali drugačen način še vedno prisotni med nami. Tlačenje krščanstva na osebno raven je nekaj takšnega, kot bi kitu razlagali, da naj se skriva v kakšno lužo in tam počne, kar ga je pač volja. Te težnje zajemajo sapo v ideologijah, ki bi rade prikazale religijo kot nasprotje svobode in celo pravičnosti. Če cerkev »brani staro«, je pač zaostala ...

Seveda ima tudi novodobna javnost svoje zahteve po etiki in morali, ki pa je mnogo bolj prilagodljiva, kot je prilagodljiva etika in morala, ki ima v ozadju Boga stvarnika. V ozadju tudi nimajo religijskih zgodb ali obredov, ki bi utrjevali etične zaveze in ki bi ljudi tudi čustveno oplajali. Etiko sodobnega časa določajo predvsem ekonomski interesi, kanalizirani preko ideološko nastrojenih manjših ali večjih političnih skupin. Čeprav se ti ljudje sklicujejo na razum, pa lahko vsekakor postavimo vprašanje, če bi ljudje zaradi samega opazovanja sveta prišli do etike, ki narekuje, da je treba ljubiti tudi svoje sovražnike. Da bi prišli do tega, da je človek božja podoba, rojen za svobodo in s svobodno voljo, ki je obenem dokaz, da nas Bog resnično ljubi.

Ker torej krščanska etika »ni od tega sveta«, je v spotiko mnogim ljudem, mnogim politikam, ideologijam in državam. Pregarjanja kristjanov se še vedno dogajajo v velikem številu, pa naj bo institucionalno ali prepuščeno samovolji podivjanih skupin. Kot je to primer npr. v Nigeriji ali v Pakistanu. Trenutno približno 215 milijonov kristjanov doživlja takšno ali drugačno vrsto preganjanja. To

pomeni, da 215 milijonov kristjanov živi tam, kjer je krščanstvo nezakonito, prepovedano ali se prakticiranje krščanstva kaznuje.

Če pogledamo sliko preganjanja in zatiranja kristjanov ali človekovih pravic nasploh, seveda ne moremo iti mimo komunistične Severne Koreje, kjer je gotovo najhuje. Severna Koreja ima v zaporih in gulagih več kot 50.000 ljudi. Karkoli drugega kot čaščenje vladajoče družine ni dovoljeno. Jasno. Glede preganjanja kristjanov se po Severni Koreji in Afganistanu zvrstijo še Somalija, Sudan, Pakistan, Eritreja, Libija, Irak, Jemen in Iran. Verjetno ni treba posebej poudariti, da so z izjemo Severne Koreje in Eritreje, vse naštete države pretežno muslimanske. V tem duhu lahko rečemo, da je islamski ekstremizem še vedno globalni, prevladujoči dejavnik preganjanja. Islamistično gibanje je tudi del islama, ki vključuje jasno politično namero za vključitev različnih narodov pod

muslimansko prevlado in šeriat-sko pravo. To gibanje se bolj ali manj kaže tako, da se v državah, kjer je večina muslimanov (npr. Pakistan, ISIS ...), poskuša radikalizirati družbo, v državah, kjer pa so v manjšini, pa poskušajo radikalizirati muslimansko manjšino (npr. dobršen del podsaharske Afrike).

Pri preganjanju so najbolj na udaru ženske. Organizacija Open doors navaja, da v muslimanskem svetu vsak dan šest krščanskih žensk posilijo, spolno nadlegujejo ali jih prisilijo v poroko z muslimanom. Razlog je krščanska vera in s tem manjvrednost kristjanov. Ta številka pa verjetno ne prikazuje pravega števila, kajti tu so nakazani le prijavljeni primeri. V islamskem svetu so kristjanke tako pravzaprav na dvojnem tnalu zatiranja: zaradi vere in zaradi spola.

Posebno poglavje je Indija, kjer sta gonilna sila preganjanja kristjanov radikalni hinduizem in indijski nacionalizem. V nekaterih delih Indije (podobno kot v Pakistanu) se nasilje nad kristjani širi nenadzorovano. Za konec pa še nekaj podatkov. Vsak dan umre 8 kristjanov po vsem svetu zaradi vere. Vsak teden napadejo 182 cerkva ali krščanskih zgradb. In vsak mesec je 309 kristjanov neupravičeno zaprtih zaradi tega, ker so kristjani. Države, kjer so kristjani najbolj nasilno preganjani, pa so: Pakistan, Nigerija, Egipt, Srednjeafriška republika, Burkina Faso, Kamerun, Indija, Mali in Šrilanka (budisti!).

Na nas je, da slišimo vpitje zatiranih in da pomagamo svojim bratom in sestrkam, ne glede na to, kje živijo. Njihovo trpljenje je trpljenje vseh kristjanov.

Naj nam velikonočno jutro podari pogum in svobodo!

(Nekateri podatki povzeti po: <https://www.christianitytoday.com/news/2018/january/top-50-christian-persecution-open-doors-world-watch-list.html>)

»Ne upam si domišljati ...«

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK CM

Misijska razsežnost Cerkev dobiva v različnih obdobjih zgodovine času primerne načine svojega uresničevanja. Zagotovo imajo danes mediji veliko poslanstvo in s tem tudi odgovornost. Pokojni misijonar p. Miha Drevenšek je pustil na tem področju za Zambijo izrazito sled, seveda pa ne sam, temveč s pomočjo, tudi Radia Ognjišče. Medij sam pa ni dovolj, lahko je celo nasproten pozitivnemu misijonskemu sporočilu, zato je ključno, kdo stoji v ozadju, kdo in kako medij vključuje v poslanstvo. Gospod Jure Sešek, že kar legenda slovenskega napovedovalstva, tako s svojim sončnim značajem in glasom kakor s svojo misijonsko zavzetostjo vzorno vrši svoje poslanstvo in je prav, da nam kot pričevalec spregovori na tem mestu.

Gospod Jure, pomislite kdaj na to, da ste misijonar v tistem najširšem pomenu besede?

Na najširši pomen te besede nas je pred meseci spomnil papež Frančišek. Če pa pomislim na običajno razumevanje »misijonarja«, moram zavpiti: ne, kje pa. Ne upam si domišljati, da sem misijonar. Papež nam sicer res naroča prav to, naj bomo misijonarji, vsak na svojem področju, v svojem življenju. No, v zelo prenesenem pomenu se že trudim za to, sicer pa vem, da nimam dovolj vere, poguma, znanja, zaupanja v Božjo modrost, da bi stopal po korakih misijonarjev, nad katerimi se lahko le čudim. Vsak obisk misijona razumem kot posebno milost, kot dar v šoli za življenje, dar, ki ga z neskončno veliko spoštovanja in čudenjem nad tem, kaj vse zmore človek, skušam prenašati naprej.

Kaj je za vas misijonska razsežnost sodobnega kristjana v našem prostoru?

Naša dežela počasi postaja prostor, ki bo v resnici znova potreboval ljudi, ki bodo pričevali, učili, oznanjali. Zamislil sem se, ko mi je pred kratkim poslušalka Radia Ognjišče zapisala: »Pred cerkvenimi pesmimi pa povejte zakaj tako besedilo, razložite ljudem zakaj, denimo, sredi maja poslušajo Marijine pesmi. Mnogi ne poznajo razlike med vsebino božiča in velike noči.«

Najprej sem si rekel: ja, seveda, dajte, no ... Potem pa sem v razmišljanju spoznal, da je verjetno res tako. Kaže, da bomo imeli vedno več priložnosti »misijonariti«. Biti branik tistega, kar je prav. Del misijonske razsežnosti je lahko molitev za vse, ki misijonarijo v svetu, pa tudi konkretna pomoč ljudem, za katere se razdajajo. Verjamem, da obstajajo tudi globoko teološki odgovori na vaše vprašanje, a sam sem bolj konkreten človek; v tovrstnih modrostih, vem, nisem zadosti podučen.

Obhajilo

Bi lahko opredelili kakšen dogodek ali nagib, ki vas je spodbudil k čisto konkretnemu misijonskemu poslanstvu kot človeka in novinarja?
Že kot otrok sem bil pretresen, ko nas je pri maši nagovoril kak misijonar. In bilo jih je veliko, ker je bil naš župnik Franc Mikuž takrat narodni voditelj misijonov. Morda sem prek njegovega navdušenja »podedoval« zanimanje za to bogato temo. Na radiu sem vedno znova rad gostil misijonarje in misijonarke, ki so prihajali v domovino. Dobro se spomnim, kako sem sinovom doma vedno znova razlagal o štorijah teh Božjih junakov, vse okoli sebe skušal navdušiti z njihovimi prigodami. Vem, da danes marsikaj lahko doživimo prek knjižnih zgodb, tisočih video zapisov ali filmov, ki jih kar mrgoli okoli nas, a živa pripoved misijonarja »poseka« vse upodobitve »iz druge roke«. Spomnim se tudi, s kakšnim zanimanjem sem sedel ob očetu, ko je

Madagaskar

bral pisma, ki mu jih je z Madagaskarja pisal misijonar Franci Buh. Sovaščan je bil, doma iz Šmartnega pod Šmarno goro. Ko sem bil že na radiu, sem ga gostil v Sobotni iskrici in ne bom pozabil njegovega zanimivega pripovedovanja za otroke. Verjamem, da je, kot mene s pisano besedo, očaral mnoge s svojo živo pripovedjo. Vse to so delčki mozaika, za katerega sem res hvaležen. Pa razna vodenja dobrodelnih koncertov za misijone, srečevanja z Andrejem Žigonom – Alelujo ... Rad bi omenil spoznanje, da misijoni zanimajo širše občinstvo. Deležen sem ga bil ob pripravi enega izmed »Polnočnih klubov« na TV Slovenija. Pogovor z misijonarji, ki so bili ravno takrat v domovini, je dosegel zelo lepo gledanost. Za tisto obdobje in časovni pas programa skoraj rekordno. Misijoni so torej v nas. So!

Ste osebno kot človek in kristjan kaj pridobili s srečevanji z misijonarji, misijonskimi temami in akcijami?

Prav vsako srečanje z misijonarjem ali misijonarko v sklopu naše akcije »Dobroti dajemo glas« me je pustilo brez besed. V navdušenju, občudovanju, tudi v solzah in spraševanju vesti ... Ne le srce, ves bi moral biti iz kamna, da me njihova dela, žrtvovanja, njihovo zaupanje v Boga in Kristusovo ljubezen ne bi ganili. Ko smo se peljali z Madagaskarja, z naše prve »delovne akcije«, sem

si zastavljal vprašanje: »In kaj bom jaz pustil za seboj? Kakšno sled bo pustilo moje življenje?« Pred življenjem in uspehi mož in žena, ki delujejo na tem Rdečem otoku, so naša dela neskončno majhna. Vem, vsak je s svojim razlogom poslan na ta svet, vsak se po svoje trudi, polepšati ga ... Pa vendar: ko vidiš, koliko moči premorejo, kako predani so, kaj vse zmorejo in kako nikoli ne omagajo, te postane sram. Spomniš se svojih »mevžastih«

S. Bogdana

korakov skozi življenje, strahov in neuspehov, praznega tarnanja, lenobe in iskanja izgovorov. Osebno me vsak obisk misijonske dežele spremeni. No, bolj prav bi bilo morda »obogati«. Prav konkretno pa tudi spremeni za nekaj tednov, potem pa vedno znova padem. Spet se mi začne zdeti, da nujno potrebujem nove »cunje«, da ni pomembno, koliko vode porabim pod tušem, da ni nič zelo hudega, če se pred jedjo ne zahvalim za hrano ... V svetu misijonov namreč zagotovo spoznaš, za kaj vse moraš biti hvaležen, vidiš, da skoraj nič od tistega, kar se nam zdi nujno, ni samoumevno. Hrana, oblačila, izobrazba, ljubezen ... Možnosti, ki so nam dane, so dar, ki ga navadno ne vidimo. Saj veste, kako radi tarnamo. Nad vsem! Sistemom, državo, Cerkvijo, sodelavci, vsem, kar nas obdaja. Pogosto po nepotrebnem in krivici. Kaj bi dali milijoni ljudi, da bi jih lahko stiskale »težave«, ki tarejo nas. Srečevanja z misijonarji so nekaj najlepšega in najbogatejšega v mojem življenju. Vem, da je slišati pretirano, a je v resnici tako. Hvaležen sem za darilo, ki mi ga daje delo na radiu.

So priložnost za mojo osebno rast in prelep navdih. Upam, da prek oglašanj, zapisov in akcij tudi za poslušalce.

Kakšno sled so v vas pustila srečanja z ljudmi in krajevnimi Cerkvami v misijonskih deželah?

Verjamem, da so vsa doživetja in spoznanja neizbrisni pečat. Tako rad ga pritiskam na različnih

z nepopustljivostjo in mehko srčnostjo obenem, pa Jože, Janez, Jani, Tone, zdaj tudi Stane in laiški misijonarji – vsak po svoje s svojim zgledom, življenjem, ki veliko bolj naglas govori kot le branje zgodb iz Svetega pisma. Živijo, kar učijo! Verjamem, da je to edina pot.

V Etiopiji sva s sodelavcem Izidorjem Ščekom spoznala, da duhovnik lahko misijonari tudi na

od tistega v Kijevu. Povsem drugačen misijon. Velika preprosta cerkev, polna ljudi, veselje ob podelitvi zakramentov, šolski prostori, ki so sad akcije Trikralsjevske kolednikov ... Afriško veselje. V vasicah pa slamnjače ljudi, ki komaj preživijo. Pa zgodbe o vodi, ki je ni, o rižu, ki bi bil nujno potreben in bolnišnici, o zdravstvenem domu, ki ga to področje s tisočimi ni nikoli imelo. Zdaj pa počasi raste. Zaradi darov naših poslušalcev. Kakšen privilegij imamo. Lahko pomagamo!

Burundi nam je, prek s. Vesne Hiti in s. Bogdane Kavčič pokazal svoje rane, njuna pripoved doživetega v Ruandi in Burundiju pa ni dala spati. Groza! Česa vsega je sposoben človek. Spominom na minuli genocid so dnevi v Burundiju dodajali revščino današnjega časa, želje imeti šolo, bolnišnico, vodnjak, čisto vodo ...

Marsičesa nimajo, imajo pa ljubezen sester misijonark, pri katerih smo začutili tudi moč redovne skupnosti, lepoto, ki jo prinaša tudi mednarodna družba, moč vesoljne Cerkve. Čudoviti pogovori, neverjetna spoznanja, pričevanja, ki sva jih z Izidorjem lovila v kamero, mikrofoni ... Nikoli ne bom pozabil predanosti s. Vesne in prijazne srčnosti, dobrote in neverjetne širine s. Bogdane. Saj pravim: nikoli ne bom dovolj hvaležen za vsa spoznanja, vse priložnosti.

Če bi bili odgovorni za misijonsko poslanstvo nas kristjanov, kaj bi si zastavili kot prvo nalogo?

Preprosto! Poiskati naslednika, ki bi bil res primeren za kaj takega. Poiskati nekoga, ki bi znal videti vso razsežnost tega bogatega poslanstva, nekoga, ki bi v vsakem videl Jezusa, ki bi se znal skloniti k bolniški postelji, ki bi si drznil objeti gobavca in vedel, kaj sporočiti mogočnejšem na mestih odločanja. Znal bi peti z zborom brezdomcev in igrati v orkestru kardinalov. Preveril bi vse možnosti kloniranja, potem pa prosil Petra Opeko, če se strinja in bi lahko enega imeli še pri nas, v tem delu sveta. Recimo.

Nasmeh prihodnosti

pričevanjih in upam, da se dotakne še koga. Najmočnejše se, prek radijskih sodelavcev, preliva na poslušalce v naši Pustni Sobotni iskrici. Rojeva neverjetne sadove in vesel sem, da smo lahko to skromno orodje v zgaranih rokah do konca predanih misijonarjev.

Kaj bi lahko rekli o naših misijonarjih, kolikor jih poznate?

Doživljam jih kot Učenike med nami, kot sled Gospoda danes. Zame so res »živi norci«, v zlahtnem, najlepšem pomenu besede. Božji junaki so, ki si ne postavljajo mej, ko gre za Veselo novico. So tisti, ki so slišali vabilo: »Pojdite in učite.« Niso vedeli, kaj vse je »med vrsticami«. Šli so in učijo, živijo in ljubijo, pričujejo in spreminjajo svet.

Na Madagaskarju so me navdušili z vztrajanjem v nemogočih razmerah, Peter Opeka z razsežnostjo uspešnega dela, s. Marjeta Zanjekovič

daljavo. Prav konkretno, z zbiranjem sredstev, z mnogimi akcijami, projekti in ljudmi, ki jih pripravlja in nad katerih deli, bedi v Evropi. Ko vidiš, kako zapoje srce Jožetu Andolšku, ko se letalo dotakne tal Adis Abebe, veš, da je poslan med ljudi tam doli, pa čeprav živi v Celovcu. V Ukrajini sva prek misijonark Marijinih sester Marte, Jožice in Barbare spoznala, da do skrajno ubogih in nerazumnih krivic ter zlobe sistema ni treba v Afriko. Misijonarke pa v hlad in krik države, ki je tako blizu in hkrati tako daleč, vstopajo z milim izrazom, tiho molitvijo in popolno predanostjo. Neverjetno se zdi običajnemu človeku, nerazumljivo vsakemu razumnemu. Vele mesto z umirajočimi brezdomci na ulicah, bolnišnice brez opreme, ljudje brez pravic. Sestre pa vztrajajo, molijo, garajo.

Salezijanec Danilo Lisjak nam je v Ugandi pokazal drugačen misijon

1971-6a Kam s trpljenjem?

Za binkošti, misijonski dan bolnikov

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Trpljenje ostane skrivnost. Na večni zakaj ne bomo nikdar zadovoljivo odgovorili. Na eno vprašanje pa moremo dati lep krščanski odgovor. To je tisto vprašanje: zakaj tolikokrat trpijo dobri ljudje ali celo nedolžni ljudje?

Če trpi brezveren človek, kaj pa naj počne s trpljenjem? Kot je vse njegovo življenje nesmisel, če ga ne more uživati, potem je nesmiselno posebno trpljenje. Razen da mu postane končno milost spreobrnjenja.

Če pa trpi dober, veren človek, ve, kam s trpljenjem. Vsaka minuta je dragocena, ker je s Kristusovo krvjo orošeno vsako najmanjše trpljenje in postane blagoslov zanj in za svet. Treba je dodajati, kar nedostaja Kristusovemu trpljenju. To globoko resnico je zapisal sv. Pavel. Kaj ni nekaj čudovitega: imeti karizmo – posebno poslanstvo – za to, da nadaljujemo Kristusovo trpljenje?

Če bi razmislili samo to, koliko trpinov, duševnih in telesnih, bi odkrilo vsebino svojemu življenju, neki zanos, morda celo tolažbo in srečo. Odkrili bi svoje mesto v svetu, posebej v Cerkvi.

Spreobrnjenec Chesterton je dejal: »Križ je tako trdno zasajen v zemljo, da ga nihče več ne bo izdrl.«

Nikdar ne bo izbrisana Kristusova beseda: Kdor hoče biti moj učenec, naj vsak dan zadene svoj križ na svoje rame in hodi za menoj. Za vsakega kristjana to velja. Kajti dobro pravi Colin: »Ničevost na ničevost, razen Boga ljubiti in njemu služiti. Da moreš to svetopisemsko besedo razumeti in jo okušati, je treba trpeti, in sicer veliko.« In če je za vsakogar osebna milost križ, potem je ne le velika milost, ampak veliko poslanstvo tistih, ki so posebej zaznamovani s trpljenjem.

So ure, ko se zdi, da se je vse zrušilo v človeku. Toda razum in vera nam pravita, da nas Božja previdnost nikdar ne zapusti. Namesto da bi se

predajali obupu, raje podvojimo voljo do življenja, ker ga ne živimo le zase, ampak tudi za druge. Kajti kjer je trpljenje, tam je posvečena zemlja. Kakšna moč je v tej misli: moje trpljenje posvečuje.

Posvetimo svoj dan z dobrim namenom. Naši misijonarji odhajajo v svet. Hvala Bogu, Slovenci smo se spet razgibali, spet odhajajo drug za drugim: ne obupani, razočarani, ampak mladi, zdravi, pogumni, ki bi imeli kot drugi pravico do udobnega življenja. Pa gredo v stiske misijonskega življenja, da presadijo Cerkev tja, kjer je še ni. Tam je veliko trpljenja, a ljudje ne vedo, zakaj trpijo, so v trpljenju otopeli, obupali, životarijo.

Čudovito je misijonsko delo. Treba je prav danes več in več misijonarjev: duhovnikov, redovnikov in laikov. Dela je ogromno. Treba je tudi sredstev, kajti vse zaledje mora biti opora onim, ki so odšli v našem imenu, da zasadijo križ v deželah, kjer ga še ni. Treba je neprestane molitve. Gorje, če nas zajame napačna misel, da je glavno delo zidanje hiš, cerkva, bolnic, kot da je glavno, da moremo veliko pokazati očem. Treba je notranje preobrazbe src, treba je utelesiti evangelij v nekrščanskih narodih. To pa je vse težje, kot pa zidanje cerkva, ki pač ni odvisno le od človeških rok, ampak predvsem od Božje milosti.

V tem gigantskem boju za Božje kraljestvo je danes treba prav to, kar je sprejel Kristus kot najbolj odrešilno. Treba je trpljenja. In mnogi bolniki, veliki trpini bi odkrili cel svet lepote in sreče, če bi odkrili to svoje poslanstvo.

Bolni francoski duhovnik Giloteaux, ki je mlad umrl, je zapisal: »Izmed

vseh skritih sil, ki prinašajo blagoslov, je najmočnejša sila: s Kristusom veselo prenašano trpljenje. Bog hoče v dušah utrjevati svoje kraljestvo bolj z vdanim trpljenjem kakor z blestečimi pridigami. Tisoč malih žrtev, ki jih vsak dan tiho daruješ, Bog posebno ljubi.«

Kako naj postane moje trpljenje čimbolj konkreten blagoslov? Lahko se darujem vsak dan splošno: za vse misijonsko delo. Lahko bolj določeno: za Kitajsko (kakšne preizkušnje so tam!), za Japonsko (skoraj brezuspešno delo), za Afriko (v nekaj desetletjih bo odločena njena usoda), za muslimanski svet (še se mu nismo približali), za Indijo (tako Bogu blizu, a vendar še tako daleč od Cerkve).

Lahko pa še bolj osebno. Poznamo tega ali onega misijonarja. Iz pisem zasledimo tudi njegove težave, prav lahko pa si jih predstavljamo, tudi one, ki niso zapisane. Kakšna moč in tolažba bi bila zanj, če bi ta misijonar imel bolnike trpine, ki bi vse svoje trpljenje darovali za njegov misijon. Danes je treba novih in novih misijonarjev. Oni, ki vzgajajo bodoče duhovnike in misijonarje, dobro vedo, kako je vse brez sadu, če ni milosti. Marsikakšnemu sijajnemu fantu manjka le še zadnji klic milosti, pa bi bil misijonar. Morda je treba le še trpina, ki bo nekje, morda na drugem koncu sveta daroval zanj svoje trpljenje. Nalagajmo v Božjo banko svoje trpljenje. In iz nje bodo misijonarji ali vzgojitelji misijonarjev zajemali milosti za svoje delo.

To bi bilo tisto občestvo svetih. In kar je za trpine, ki so slava in zaklad Cerkve, posebno vredno: njihovo trpljenje bi obsijala čudovita luč. Občutili bi, da jih je Bog posebej priklenil nase, ker so njegovi najdragocenejši sodelavci za Božje kraljestvo.

Po svilni poti do Kitajske

DRAGO KARL OCVIRK

Zunaj rimskega cesarstva je krščanstvo širila Cerkev vzhoda. Pred pojavom islama in širjena arabsko-islamskega imperija so misijonarji te Cerkve razširili krščanstvo po svilni poti prek Perzije, Afganistana in Tibeta po Srednji Aziji in na Kitajsko.

V zadnjih desetletjih zgodovinarji spet odkrivajo stoletja pozabljeno Cerkev vzhoda, ki je bila med 4. in 8. stoletjem zelo dejavna v Srednji Aziji, Afganistanu, Tibetu, Indiji in na Šrilanki. Na poti proti Kitajski je Cerkev, središčem v perzijski prestolnici Ktezifonu, prišla okoli leta 549 v Tibet in se sčasoma dobro zasidrala med šamanisti in imela svojega škofa. Budizem je prišel do Tibeta šele v 7. stoletju.

Prvi stiki

Do prvih uradnih stikov te Cerkve s kitajskim cesarstvom je prišlo leta 635, ko je delegacijo iz Ktezifona pod vodstvom škofa Alopena sprejel cesar Taizong iz dinastije Tang v prestolnici Šangan. O tem srečanju priča besedilo, ki je vklesano na stelo iz leta 781 v mestu Šian v provinci Šaanči v osrednji Kitajski. (Mimogrede, danes je Šian katoliška nadškofija.) Na steli, ki meri v višino 2,79 metra, je dvojezičen zapis v sirščini in kitajščini. Govori tudi o razvoju krščanstva v kitajskem cesarstvu in vsebuje zanimive teološke in verske poglede. Razbrati je mogoče, da se je krščanska vera dobro vključila v kitajsko daoistično in budistično kulturo in našla v njej izviren izraz, ki se je razlikoval od perzijskega.

Na srečo ta stela ni edina priča prihoda in razvoja krščanstva na Kitajskem. V Dunhuangu v severozahodni provinci Gansu so našli še druge krščanske spise v kitajščini, ki kažejo na številčno in ustvarjalno rast Cerkve pod dinastijo Tang v 7. in 8. stoletju. Cerkev je bila leta 698 deležna preganjanja, sicer pa so jo cesarji podpirali. Njen položaj se je spremenil v 9. stoletju, ko sta se konfucijska birokracija in daoistična hierarhija začeli boriti proti vse močnejšemu budizmu. Ker je cesar

potreboval nov dotok denarja, se je leta 841 tudi sam obrnil proti budizmu, razpustil samostane in pobral njihovo lastnino. V tem viharju so oblasti zaprle krščanske samostane in razpustile tri tisoč menihov. Cerkev je bila na tleh.

Vpliv in preživetje

Kljub temu pa ostajajo sledi, da je del te kitajske Cerkve vendarle preživel ob svilni poti pred in po letu tisoč. Prav v tem času se je zgodila zanimiva sprememba v budizmu, ki se je na Kitajskem srečeval s krščanstvom. V deželi je samo krščanstvo poznalo ženske kipe in ti so predstavljali Marijo. Budistično moško božanstvo bodisatva Avalokitesvara je na Kitajskem postalo boginja usmiljenja in zaščitnica otrok- Guanjin. Tako so Marijini kipi postali model za nove budistične boginje. V času mongolske vladavine pod dinastijo Juan (1279-1368) se je Cerkev vzhoda ponovno okrepila, saj je bilo na dvoru kar nekaj kristjanov in je Cerkev uživala svobodo. To je čas mongolskega miru – pax mongolica – ko je slabih sto let vladal mir od Tihega oceana do Sredozemlja, islamsko cesarstvo je izginilo in znova je stekla trgovina po svilni poti. Po njej so na Kitajsko prišli tudi prvi katoliški misijonarji. A več o tem naslednjič. Vrnimo se sedaj k šianski steli, ker jo je v glavnih poudarkih vredno prebrati.

Odrešilno učenje

»Naš Bog Aloha je Enotna Trojica, stvarnik neba in zemlje. Ustvaril je človeka in mu dodelil vzvišeno naravo, ki je nad vsemi drugimi. Zaradi satanove prevare je izgubil svojo brezmadežnost. Ljudje dolgo niso vedeli, kje je pot, in se niso mogli

Besedilo stele v kitajščini

vrniti domov. Vendar je ena oseba naše Trojice, Mesija, sijajen Gospod vesoljstva, prikril svojo večno veličino in se na zemlji pojavil kot človek. Devica je rodila Svetega v Dačinu (rimskem cesarstvu). Žareča zvezda je najavila njegovo rojstvo. Perzijci, ki so videli njen sijaj, so se mu prišli pokloniti z darovi. S svojim vzvišenim učenjem, ki ga je prenesel Sveti Duh, še ena oseba Trojice, je očistil človeško naravo njenih madežev in jo poklical k popolnosti. Razodel je življenje in uničil smrt. Zgrabil je za veslo v barki usmiljenja, šel v palačo svetlobe in ščitil vsa bitja zbrana sredi valov. Zapustil je 27 knjig svojega Pisma in velika sredstva za preoblikovanje, med katerimi je na prvem mestu krst v vodi in Duhu. Izjemno kreposten človek Alopen je leta 635 prinesel ta Pisma v Čangan (= Šian). Cesar Tang Taizong (627-649) jih je dal prevesti in, ko je ugotovil, kako prav imajo, jih je odobril z besedami: 'To učenje je odrešilno za sleherno bitje in koristno za vse ljudi. Zato ga je treba razširjati'. Sveto pismo (vsaj ljudska verzija evangelijev *Diatessaron*) je torej prišlo na Kitajsko leta 635 in bilo na cesarjev ukaz prevedeno. Naj spomnimo, prvi pisni dokument v jeziku naših prednikov, Brižinski spomeniki, je nastal med leti 972 in 1039, verjetno že pred letom 998; izvirno besedilo morda že v 9. stoletju.

Eksistencialne in fizične periferije kličejo, prosijo, rotijo

TOMAŽ MAVRIČ, GENERALNI SUPERIOR MISIJSKE DRUŽBE

Po treh tednih potovanja po Avstraliji, otokih Fidži, Salomonovih otokih ter Papui Novi Gvineji sem zaključil obisk sobratov, sester usmiljenk ter drugih članov iz vej Vincencijanske družine v teh štirih državah.

Čeprav je bilo moje srečanje s tamkajšnjo kulturo, navadami in tradicijo domačinov zelo kratko in površinsko, sem obisk doživel kot živ odmev sporočila nedavno zaključene Sinode o Amazoniji v Rimu. Le-ta resnično odmeva s svojim sporočilom tudi v tem zemljepisno tako oddaljenem kotičku sveta.

Spoštovanje in razumevanje domače kulture, navad in tradicije ter poglobljanje vanje je osnova trajnega ter učinkovitega zakoreninjenja evangelija. Dobro se spominjam besed dolgoletnega misijonarja pred več kot petindvajsetimi leti, ki mi je dejal: Ne misli, da boš ti

Obisk vaških skupnosti

Misijonarji in misijonarke ostajajo učinkoviti pospeševalci celostnega človeškega razvoja. Po Jezusovem zgledu dajejo vsakovrstno pomoč: na zdravstvenem, vzgojnem, verskem področju ...

Naj tudi te vrstice spodbudijo med duhovniki, redovniki, redovnicami ter laiki nove misijonske poklice, saj eksistencialne ter fizične periferije kličejo, prosijo, rotijo! Dragi misijonarji in misijonarke, ki ste na terenu kjerkoli širom sveta, naj vas Jezus vsak dan sproti obdaja z vsemi potrebnimi milostmi, da boste lahko še naprej pričevali za to, kar je bistveno za našo identiteto kristjanov: da smo namreč misijonarji, misijonarke!

Na vrtu v bogoslovju na Salomonovih otokih

prinesel Boga ljudem, h katerim se v kratkem odpravljaš; zavedaj se, da je Bog prispel tja že davno pred teboj. Semena vere se ob globokem osebnem verovanju, pričevanju, žrtvovanju, upoštevanju različnih kultur, tradicij, navad in trdem delu misijonarjev, misijonark in domačinov, prežetih z evangelijem, postopoma razvijajo v vedno večje drevo, ukoreninjeno v Jezusovem nauku, njegovem veselem sporočilu. To naravno zbuja spoštovanje do domačih prebivalcev in postopno rojeva trajne ter tamkajšnjemu človeku najbolj razumljive poti do nebes. Veliko pomanjkanje misijonarjev - sester, bratov, duhovnikov, laikov - je opazno na mnogih krajih in področjih. Razdalje so velike, vasi večkrat težko dosegljive. Čoln, manjša ladja ali pa hoja v bolj hribovite predele so večkrat edino sredstvo za dosego oddaljene skupnosti na številnih otokih.

Papua Nova Gvineja

Pustna Sobotna iskrica 2020 kliče: »Hvala!«

JURE SEŠEK

Vse od sklepa akcije "Dobroti dajemo glas", s katero je Radio Ognjišče lani poleti obiskal Burundi, je tlela želja, da bi pustno delo obrodilo sad. Nekaj zadnjih mesecev smo se veselili lepega poteka priprav na Pustno Sobotno iskrico. Vse je neverjetno lepo teklo, vsi smo čakali na Modrijane in ples z njimi. A človek le obrača, Bog pa obrne. V tednu pred izvedbo pustnega plesa je prišel dokaz, da je res tako. Človek v svoji nemoči le obrača.

Jure Sešek v studiu

Zaradi smrti msgr. Franca Boleta, ustanovitelja Radia Ognjišče in prvega predsednika Slovenske karitas, smo se odločili, da pustno rajanje odpovemo, zbiranje sredstev pa ohranimo. Težka odločitev je bila to. Skozi glavo so nam švigali mnogi dvomi, izgovori v slogu: pokojni msgr. Bole bi gotovo želel, da vseeno skušamo pomagati Afriki. Vesel človek je bil, v temeljih njegovega srca in dela je bila dobrodelnost, kdo ve, če bi se strinjal z odpovedjo. Pa vendar, ko smo skrbi in prepričanja položili na tehtnico, ni bilo nobenega dvoma več!

Sprejeli smo odločitev, ki jo poznate. Pustnega plesa ni bilo. Skušali smo pokazati pravi krščanski odnos ob slovesu od dragega človeka, z dejanjem povedali, kako razmišljamo in

kakšne so naše vrednote. Hkrati pa smo se z vso predanostjo podali v zbiranje sredstev, nagovarjali darovalce in se veselili, kako lepo raste vsota zbranega za uboge otroke v Afriki. Čutili smo, kako lepo se misel na pokojnega prepleta z iskreno željo nadaljevati njegovo poslanstvo, pomagati misijonom, človeku v stiski. Odgovorni urednik Radia Ognjišče Franci Trstenjak je ob sklepu Pustne Sobotne iskrice dejal: "V luči vere sem prepričan, da je msgr. Bole posredoval pri nebeščanih ..."

Prav preroško danes zvenijo besede misijonarke s. Bogdane Kavčič, ki je takole odgovorila na novico, da je pustni ples odpovedan: "Po Božji previdnosti in vaši veliki ljubezni in iznajdljivosti bo ves program, ki ste ga pripravili, prikazan drugače. Gotovo

se bo dotaknil src darovalcev." In res je bilo tako, kot je rekla sestra: "Sestre rade rečemo: vse je milost. In, ko bomo čez nekaj dni razmišljali o vsem, kar se dogaja, bomo spoznali prav to. Vse je milost!" Na pustno soboto smo skupaj spoznava-li, kako resnična je ta misel, kakšne sadove lahko rodi zaupanje v Božjo previdnost.

Sestra Vesna Hiti, pri katere delu so darovalci tako izdatno pomagali, je bila prepričana: "Po človeško gledano se zdi, da je odhod izguba, v Božjih očeh pa je velika vrednota, saj le seme, ki umre, obrodi bogat sad." V mnogih sporočilih so nas tudi poslušalci vzpodbujali pri naši odločitvi, z besedami so se strinjali z nami, z vašimi darovi, ki so presegli tudi najbolj optimistične želje, pa potrdili, da je imel prav tudi narodni voditelj za misijone Matjaž Križnar, ki je prav tako nekaj dni pred soboto pisal: "Bogu hvala za očeta Franca in pogumno naprej. Božja iznajdljivost je nedojemljiva."

Organizatorji smo hvaležni za vse vezi, ki smo jih spletli pred dobrim delom, med njim in jih pletemo še danes. Z misijoni, misijonarji in predvsem z darovalci. Združeni v dobrem delu ... ne vem, če je kaj lepšega. Povezani smo bili z Afriko, povezoval nas je Gospod, ki nas je ob uspehu zbral v kapelah na različnih koncih sveta. Z enako mislijo hvaležnosti. Za modre odločitve, vso pomoč in tako lep razplet.

S skoraj 175.000 evri bo sestra lahko začela uresničevati načrte za več kot potrebno obnovo centra Akamuri, prostorov, v katerih otroci s posebnimi potrebami čutijo, da so ljubljene. In prav to je verjetno največ, kar lahko svet da tem otrokom. Poseben pečat, ki so ga dobremu delu vtisnili življenje, delo in slovo msgr. Boleta,

Jure Sešek s sodelavci Pustne Sobotne iskrice

bo ostal za vedno. Tudi zato, ker bodo v Burundiju veliko večnamensko dvorano v Bujumburi poimenovali po njem in zato, ker se bomo trudili, da njegovo upanje v dobro živi naprej.

Res, posebna sobota je bila to. Zdi se, kot bi Ana Soklič, zmagovalka festivala EMA, naša evrovizijska tekmovalka, ta dan dihala z nami. Kajti, strinjamo se z njo: "Samo Jezus Kristus je ta, ki nas vodi skozi življenje! Nikoli se ne bojte, da ni luči na koncu tunela!" Zaradi dobrote darovalcev jo zdaj vidi tudi misijonarka, o njej pripoveduje otrokom in vsem, ki bodo prihajali v center, ki bo imel tako lep slovenski pečat.

Vse, kar ste prebrali, bi lahko povzeli z velikim, iskrenim »HVALA«!

S. Vesna in otroci

Dragi prijatelji v domovini, dragi vsi dobrotniki Pustne Sobotne iskrice 2020!

S. VESNA HITI, USMILJENKA, BURUNDI

Ko vas najprej iskreno pozdravljam, se moje misli kar preHITEVAJO in od ganjenosti ne vem, kje naj bi začela s pisanjem. Ko smo se konec junija 2019 srečali tu v Bujumburi - glavnem mestu Burundija - z Jano Lampe iz Slovenske Karitas ter z Juretom Seškom in Izidorjem Ščekom iz Radia Ognjišče, si nisem mogla niti predstavljati, kam nas bo pripeljala ta velika avantura slovenske dobrotelnosti.

In tudi danes komaj dojemam in le strdim in se zahvaljujem Bogu in vam za tolikšno mero dobrote in radodarnosti, ki ste jo namenili za naš Center AKAMURI! Samo Bog vam je lahko plačnik! Od tukaj pa se k Bogu

dvigajo za vas naše molitve. In kadar našim otrokom priporočim kakšno osebo, dogodek ali namen, naši otroci vzamejo to zares. In v njihove molitve, molitve njihovih čistih src iskreno verjamem. Verjemite tudi! Včasih si mislim, kaj pravzaprav ti otroci razumejo, ko jim nekaj pripovedujem. Nekateri so zelo prizadeti in je težko doumeti, kakšne so njihove predstave. Samo en primer. Po dvorišču se je sprehajala s skupinico devetih najbolj prizadetih otrok učiteljica in jim nekaj pripovedovala. Medtem je prišel župnik, ki za naše otroke vsak četrtek mašuje. Ko sva se približala skupinici, sem otroke vprašala, če poznajo tega gospoda. Eden od otrok je odgovoril: »To je Jezus.« Si lahko predstavljate lepšo in bolj natančno asociacijo? Pred Pustno Sobotno iskrico sem otrokom spet priporočila v molitev nekaj zelo pomembnega – naj molijo za darovalce, da bomo lahko naprej gradili. Toda kaj je to, kar je otrokom res pomembno: novi šolski prostori? Verjetno se tega ne zavedajo, ker ne vedo, kako naj bi bilo boljše. Dobro pa se zavedajo, da odkar smo v gradnji, nimajo več dvorane za njihov »BUM«, kjer se sprostijo vse njihove notranje in zunanje energije ob bobnanju, plesu in igri. Zato sem jim rekla: »Otroci, molite za darovalce, da bodo odprli srca in denarnice in bomo tako

lahko zgradili veliko dvorano za »BUM«. In pri priči so naredili velik »BUM« molitve za vse darovalce. Prav v tistem času je umrl gospod Franc Bole. Ko smo se pripravljali na sveto mašo, sem otrokom povedala, da je umrl duhovnik, ki jih je imel zelo rad. Zanimali so se, kdo je to, če ga poznajo, če jih je že obiskal? In molili smo zanj.

Ko smo ob koncu leta 2019 zaključili gradnjo oddelka za fizioterapijo, so otroci s pesmijo, plesom, bobnanjem in igrami izrazili veliko veselje in hvaležnost. Še prav posebno so bili veseli, da je bila obnovljena njihova kapela. Neverjetno, kako izostren čut imajo za vse, kar je sveto. Vsak četrtek je zanje prav poseben dan. Ko se zjutraj srečamo, me najprej spomnijo, da bo danes maša. Nekateri to izrazijo na ta način, da se »vegasto« pokrižajo in pokažejo na kapelo. Deklica, ki je muslimanka, ima za sveto dolžnost, da pazi na ključke župničkovega avtomobila in mu po maši odpre vrata. Te dolžnosti ji ne more nihče odvzeti.

Kako neizmerno sem hvaležna, da smo s slovensko pomočjo do zdaj uresničili že toliko načrtov. Center za fizioterapijo je vsekakor zelo pomemben objekt za prihodnost celotnega Centra AKAMURI in v blagor tolikim ljudem, ki potrebujejo tovrstne usluge.

Vedno smo pred novimi izzivi. Ko sem opazovala učne prostore, sem bila vedno žalostna, da tem otrokom ne moremo nuditi enakih pogojev, kot jih imajo njihovi zdravi vrstniki. In prav njim bi država morala posvetiti tisto, kar je najlepše, vendar ne prispeva skoraj nič. Globoko v duši sem prepričana, da me je Božja previdnost poslala na ta misijon prav s tem namenom, da bi lahko potrkala na plemenita srca v domovini. V Misijskem središču, na Radiu Ognjišče in na Slovenski Karitas so odprli srce in roke za naše prošnje in potrebe. Tako je bila letošnja Pustna Sobotna iskrica za nas pravi blagoslov in božji poljub!

Z darovi iz Pustne Sobotne iskrice smo že začeli graditi dvorano, ki se bo imenovala »Dvorana Franc Bole«. V gradnji je tudi nekaj administrativnih in toaletnih prostorov. V poletnih počitnicah pa bomo nadaljevali z gradnjo učilnic in delavnic za delovno terapijo.

Naši otroci potrebujejo prostore za prilagojen učni program, saj imamo malo šolo, pripravno šolo za osnovno šolo in pripravo za nekatere otroke, ki bodo kasneje lahko vključeni v normalni učni program. Avtisti, otroci z Dawnovim sindromom, tisti, ki imajo malo težji psihični in fizični razvoj, imajo spet svoje programe. Večje je število otrok s cerebralno paralizo in posledično z epilepsijo, pa tudi z drugimi posebnostmi, telesnimi in duševnimi. Tem otrokom nudimo tudi vsakodnevno fizioterapijo. Večji »otroci«, ki jih pripravljamo na samostojno življenje, pa imajo razne delavnice: izdelujejo milo, križe za pomivanje tal, pripravljajo hrano za ostale otroke, gojijo domače živali in delajo na vrtu.

Dragi dobrotniki, rada bi vam posredovala vsaj delček utripa življenja v našem Centru, zato prilagam nekaj fotografij. Naj vam bodo v veselje in prepričanje, da je vaš dar prišel za najlepše otroke!

Bog naj vam bo plačnik za vse, kar ste storili tem Jezusovim najmanjšim in najlepšim otrokom!

Jezusovo veselje

S. BARBARA PETERLIN, MARIJINA SESTRA ČUDODELNE SVETINJE, UKRAJINA

Ob godu sv. Frančiška Ksaverja me je razveselil evangelijski odlomek, ki je mojo pozornost pritegnil že z nenavadnim naslovom »Jezusovo veselje«. Z velikim zanimanjem sem prebrala odlomek: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikril modrim in razumnim, razodel pa otročičem ... Nihče ne spoznava, kdo je Sin razen Očeta in nihče, kdo je Oče, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.« (Lk 9,21-22)

Svetopisemske besede so me spomnile na naša srečanja ob sredah z brezdomci. Koliko veselja smo deležne ravno po teh malih. Verjamem, da je naše veselje tudi Jezusovo, saj v duše, ki jih zlo napada z vseh strani, posije milost. Že dobro leto in pol se v prenočišču za brezdomce srečujemo ob sredah popoldan. Včasih se nas zbere petnajst, drugič le šest. Tudi razne oblike srečanj so se že zvrstile, od vodene meditacije do pogovora ob evangelijskem odlomku ali kakšni drugi temi. Zadnjih nekaj mesecev srečanja začnemo z molitvijo rožnega venca, potem pa skupaj gledamo in molimo ob ikoni. Vedno znova se čudim, kako brezdomci tiho in mirno sedijo med molitvijo rožnega venca, nekateri celo glasno molijo z nami. Molili smo že ob raznih ikonah: Volodimirski, Oznanjenju, Usmiljenem Očetu, Desnem razbojniku ... Nekaj minut v tišini opazujemo ikono, potem vsakdo lahko pove, kaj je na njej opazil, na koncu pa se lahko še sami postavimo na katerokoli mesto na ikoni.

Nekaj bogastva, ki so ga deležni brezdomci in po njih tudi mi, bi vam rada zapisala. Sergej se vedno čuti nevrednega, ne verjame, da bi mu kaj lahko uspelo, da bi ga lahko kdo

imel rad. Zelo zgodaj sta mu umrla starša. Najprej oče, čez nekaj let še mama. Tako je že osemleten moral v sirotišnico. Po srednji šoli se je vpisal na univerzo, ki pa je, čeprav je zelo bistroumen, žal ni dokončal. Več kot petnajst let že živi na ulici. Pri molitvi ob Volodimirski ikoni pa razlaga: »Jaz sem sebe videl v naročju Device Marije. Na mestu Jezusa. Ona vedno prosi zame in me ljubi, ne glede na to, kakšen sem jaz.«

Ob ikoni Oznanjenja je Aleksej, ki je 14 let prebil v zelo strogem zaporu in je drugim povzročil mnogo hudega, povedal svojo prošnjo: »Rad bi prosil nadangela Gabrijela, da pove Bogu, da se kesam za vse, kar sem storil hudega v svojem življenju in naj ga prosi, da bi mi odpustil.«

Ob isti ikoni je Ljuba, ki vedno skrbi za druge in jim pomaga, povedala: »Jaz bi bila rada nadangelova roka, ki sega k vsakemu, ki potrebuje pomoč.«

Ko vidiš osemdesetletno Marijo, te stisne pri srcu, kako lahko tako stara ženica živi na ulici. Pripovedovala nam je, da je imela pred leti, ko je še živela doma, izpahnjeno ramo, kar jo je zelo bolelo. Hči in njen mož sta odšla v mesto po zdravnika in pozabila zapreti vhodna vrata. Ker je bilo pozimi, je bilo v hiši vedno bolj mrzlo. Počasi že nevzdržno. Ona pa zaradi bolečin ni mogla vstati. Na mizi je imela Volodimirsko ikono. Začela je moliti k Mariji. Počasi se je na postelji usedla. Čudno se ji je zdelo, da je nič ne boli. Pogledala je ramo, previdno se je dotaknila in začudena opazila, da je rama na svojem mestu.

Verjamem, da je Jezusovo veselje neizmerno, ko se milosti odpre kdo izmed malih. Naj jim bo božji dotik moč in luč skozi njihovo težko življenje.

Svetli in temni dnevi

S. JOŽICA STERLE, MARIJINA SESTRA ČUDODELNE SVETINJE, UKRAJINA

Prisrčna hvala za vašo veliko in bogato pošto, z vsemi zanimivimi in koristnimi prilogami. Hvala za vsa lepa voščila in dobre želje. Tudi jaz vam vsem želim, da bi vas vedno spremljala navzočnost Jezusa, ki je prišel k nam kot Božji sin in Odrešenik, ter da bi vas njegov mir in blagoslov napolnjevala skozi vse dni novega leta.

Pri nas je vedno kaj novega. Sredi novembra se je s. Ivančica vrnila v Zagreb, ker želi ob svojem času uresničiti svoje sanje o služenju v Afriki. Rada bi šla v Benin, kjer je že pomagala kot prostovoljka. Od julija je tukaj s. Katja, 26-letna Ukrajinka, ki se je v novem okolju hitro znašla. Prevezla je kateheze in delo z otroki, ki ga je začela s. Ivančica. Obenem nadaljuje študij za socialno delavko, ta teden začne s predavanji v avtošoli. Jaz pa sem kot muha v močniku. Komaj se en problem z ljudmi reši, sem že v

drugem. Zadnje čase služiva ciganom in raznim bolnikom. Borimo se s preležaninami. Tu je skupina za žene, ki imajo težave z alkoholom. Tam so drobne zmage in padci, svetli in temni dnevi. Včasih imam občutek, da imam glavo kot boben zaradi njihovih težav in trdoglavosti. Sem pa vesela vsake njihove zmage. Koledniki so najbrž tik pred vrati. S tem je povezano vaše veliko služenje, da bi akcija prinesla sadove. Za ves vaš trud smo vam iz srca hvaležne.

Brez duhovnika v mrazu in temi

DARJA KROPACI, PROSTOVOLJKA, KANADA

Dolgo je trajalo, zdaj pa sem pripravljena, da vam opišem to nenavadno in lepo deželo za polarnim krogom. Kugaaruk je mesto v Boothijskem zalivu na kanadskem ozemlju Nunavut. Je v majhnem zalivu z več otoki, ki pa niso naseljeni.

Odkar je tu letalska povezava, so ljudje kar dobro preskrbljeni in tudi iz državnega proračuna dobijo veliko, sploh mlade družine. Tu ni nič nenavadnega, da ima deklica, ki obiskuje osnovno šolo, že svojega otroka. Pogosto take otroke posvojijo stari starši, saj nočejo, da se izve, kdo je oče. Ker je v vseh generacijah veliko otrok, so družine velike. To je bilo videti, ko je bil v cerkvi blagoslov družin. Bilo je tudi po več kot 30 članov v družini. To je kraj, kjer živijo le katoličani in je za praznike cerkev nabito polna. Vsi radi pojejo in je zelo lepo slišati njihov jezik inuktitut. Na žalost pa ga mlada generacija izgublja. Moja pot v ta lep in nenavaden kraj je bila dolga in naporna, čeprav me je na vsakem letališču čakal kak duhovnik. Razmere so nepredvidljive.

Zasnežen vhod v hišo

Nizke temperature preprečujejo ljudem gibanje na prostem

Tudi moj začetek v novem domu je bil poln presenečenj in preizkušenj. Zmanjkalo je vode in strah me je bilo, da bo odpovedala črpalka. V začetnem času mi je bila s. Dorica v veliko pomoč, čeprav živi daleč proč, v kraju Baker Lake. Načrtovano je bilo, da bom poslana k njej, ampak me je škof Tony Krotki O.M.I. poslal sem, kjer so večje potrebe, saj so že dve leti brez duhovnika. Nekajkrat na leto pride eden iz oddaljenega kraja, ampak to je premalo. Trenutno ustanavljam skupino rožnega venca in bomo molili za stalnega duhovnika.

Zdaj je tu že posijalo sonce in obdobje teme je mimo. Nisem imela nobenih težav in tudi mraz do -54 °C mi ni nagajal. Še bolj mrzlo pa naj bi bilo ta mesec. Živim sama v tej hiši in sem tudi edina belka v cerkvi. Belih ne marajo. Počasi pa se »ogledi« končujejo in se mi ljudje že približajo ter me obiščejo.

Ko je mraz in vetrovno, mi včasih zamrzne odtok v stranišču ali pa voda in se ne morem tuširati; pa vrane, ki razvlečejo smeti ter vsakodnevno kidanje snega pred vrati je tudi izziv, ampak to je tu normalno. Hvaležna pa sem bila škofu Anthonyu Krotkiju, da je bil tu za božič in ker letalo ni moglo odleteti, tudi za ostale praznike do 3. januarja. Tudi to je tu normalno. Lepo vas vse pozdravljam z daljnega severa.

Sprememba poslanstva

STONE GRM, SALEZIJANEC, MOZAMBIK

Po preselitvi na novi misijon, kjer sem že deloval pred dobrim letom kot ekonom, so me tokrat zadolžili in mi zaupali mesto ravnatelja oziroma direktorja misijona. Nič kaj prijetna naloga, vendar jo sprejemam z vso odgovornostjo in predanostjo za delo.

Ko sem prišel na misijon, so me pričakali z velikim navdušenjem. Že čez kratek čas sem dojel, zakaj; računi skupnosti so popolnoma prazni, kar nekaj je dolga, ki ga je potrebno poplačati, ker se je v času moje odsotnosti dogajala sprememba poslanstva ... Skupnost je postala

prednoviciat, torej je pridobila poslanstvo v začetni formaciji novih redovnih poklicev. Število članov skupnosti se je bistveno povečalo, s tem pa tudi poraba sredstev za prehrano in predvsem za bivanje. Preurediti je bilo treba prostore in jih pripraviti za sprejem novih stalnih članov. Letos nas je v skupnosti enajst: štirje duhovniki, en tirocinant na vzgojni praksi, kandidat za laičnega sobrata, šest pa je fantov, ki so v prednoviciatu in so kandidati za salezijanski redovni poklic.

Poleg prednoviciata imamo na misijonu še župnijo sv. Janeza Krstnika s štiriintridesetimi podružnicami, ki se bodo prihodnje leto razdelile v dve župniji, dela pa bo v pastoralnem smislu s tem še nekaj več. Tukaj nimamo poklicne šole, imamo pa zato zaradi posebnih potreb in okoliščin ZIP ali skupek štirih velikih osnovnih šol, ki so registrirane kot osnovne šole naše župnije. Število učencev je nekaj čez sedem tisoč. O razmerah v šolah bi rad pisal prihodnjič, ko bom pripravil tudi fotografije. Priporočam se vam v imenu skupnosti v molitveni spomin, želim pa vam obilo milosti, ki naj vas v teh svetih dneh postnega časa prenavlja v pripravi na veliko-nočno slavlje!

Bog živi vse v Misijonskem središču Slovenije, pa vse dobrotnike in podpornike misijonov. V Kristusu Jezusu združeni.

Obdarovano leto

S. BOGDANA KAVČIČ, USMILJENKA, RUANDA

Smo že krepko vstopili v novo leto, jaz pa še nisem prišla k vam s par vrsticami. K sreči, da so božji poslanci - angeli, ki so obkrožali Zemljo vse od Božiča sem, prinašali in odnašali vse te dobre želje, ki so se rojevale v srcih in vem, da so prišle tudi do vas. Hvala za vsa pisma in dobre misli, s katerimi sem bila obdarovana ... in meni veliko pomenijo, hranijo moje srce. Hvala za vso bližino, ki jo čutim s strani vseh, ki delate v Misijonskem središču in drugih misijonskih prijateljev po Sloveniji.

Sestre smo ta lepi božični čas lepo preživele med sodelavci v zdravstvenem centru, z bolniki, otroki in ne nazadnje v skupnosti, kjer je bilo res prisrčno. Le blagoslov prostorov je manjkal, kar smo bili vajeni doma. Sicer pa je bila božja navzočnost kar povsod in je blagoslovljala vse ob poti.

Prejšnje leto, lahko rečem kar vseskozi, sem bila deležna velikih dobrot iz Misijonskega središča. Naj se vam zelo zahvalim in preko vas vsem dobrotnikom, za duhovno spremljanje in materialno pomoč. Pota v Burundiju, Ruandi in Centralno-afriški republiki so blagoslovljena z vašo otipljivo molitvijo in pomočjo. Tisočeren Bog povrni vsem in vsakemu.

Begunci iz Venezuele

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Veliko stvari je prispevalo k temu, da nisem imela nobenega stika z vami. Bili smo popolnoma brez interneta in telefona, pa še težave so bile v skupnosti, ki se je letos praktično zelo preizkusila v življenjskih preizkušnjah. Sestra domačinka je izgubila očeta, v teh dneh pa še 8-letno nečakinjo, ki je bila tri mesece v bolnici v Manausu na intenzivni negi. Ravno danes je njeno telo prišlo na 1300 km oddaljen misijon, da ga pokopljejo in se primerno poslovijo od angelčka. Molili smo za čudež, a Bog že ve, zakaj ji je podaril nebesa.

Ena sestra je šla v Italijo na kirurški poseg in je nekaj mesecev kasneje prišla nazaj. A hvala Bogu je kar dobro okrevala in se že veseli dela na misijonu. Tudi ravnateljica je morala pred kratkim odpotovati k staršem v pomoč, ki so jo zaradi zdravja potrebovali. Ne bi verjeli, da se lahko vse to zgodi naenkrat. V Manausu smo razširili pomoč na veliko število begunskih skupin, migrantov iz Venezuele, ki so se zatekli v Brazilijo. Tako smo v inšpektorialni hiši začeli s tečajji portugalsčine, glasbe, zborovskega petja in igranja kitare ter koreografije in plesa. Več kot 100 jih je vpisanih. 14. decembra smo imeli zaključek delavnic, nadaljevali jih bomo sredi januarja 2020. Kako so bili hvaležni za vse, kar so tukaj dobili, ne samo znanje, ampak dobro hrano in predvsem odprto srce za njihove stiske in probleme. Prosim, pomagajte rešiti ljudi, ki so morali zapustiti svoje domove v Venezueli in se odpraviti v neznan svet s trehuhom za kruhom. So tisoči in tisoči med nami in od tod gredo v druga mesta. Nekaterim se uspe zaposliti, spet drugi to iskreno iščejo. Naša pomoč jim je vedno na voljo in jo zelo cenijo ter so neskončno hvaležni za vse, kar dobijo. Radi bi jim pomagali še naprej.

Prostovoljke s POTA na Tajskem

Smo skupina petih punc, ki se je lansko poletje odpravila na Tajsko. Izkušnja je bila nepozabna, zato jo želimo deliti tudi z vami.

Naše dogodivščine so se začele že decembra 2018, ko smo se vsaka posebej prijavile na Pota. Pota je program, ki mladim v Sloveniji nudi možnost, da svoje poletje preživijo v misijonih po svetu. V januarju 2019 smo imeli vsi prostovoljci prvo srečanje v Ljubljani, dober teden za tem pa smo izvedeli, na kateri konec sveta gremo in kdo je v naši skupini. Sledile so intenzivne priprave, ki so potekale od januarja do našega odhoda v juliju. Med pripravi smo se večkrat dobile in vikende preživele skupaj ob načrtovanju naših učnih ur, delavnic in predstavitev za župnije. Skoraj vsako nedeljo med pripravi smo se po dvojicah odpravile v različne župnije, kjer smo po maši predstavile projekt in zbirale denarna sredstva za sestre uršulinke, ki vodijo šolo, v kateri smo pomagale. Po šestih mesecih priprav je končno prišel teden našega odhoda. Do našega novega doma smo se iz Chang Maia vozile dobre tri ure, skozi čudovito pokrajino, povsem drugačno od naše – rdeča zemlja, palme, skoraj džungla, čarobni oblaki ... Tam nas je pričakala naša »glavna« sestra Prapacorn. Sestre so nas zelo lepo sprejele, skupaj

smo imele sveto mašo in pa seveda slastno tajsko večerjo. Sestra Prapacorn nas je naslednje jutro peljala v šolo, kjer smo spoznale ravnateljico in učiteljski zbor, potem pa smo odšle vsaka v svoj razred.

Našega vsakdanjika na Tajskem se ne da zares opisati, saj je vsak nov dan s sabo prinesel drugačne izzive; otroci so uganjali nove in nove norčije in nas so čakali novi izzivi. Vsak dan ob osmih smo odhajale v šolo. Angleščino smo učile vse skupine in vse razrede, v vrtcu pa pripravljale tudi ustvarjalne delavnice. Ob dvanajstih smo imeli kosilo, potem spet pomoč v šoli. V šoli smo bile do približno petih, čeprav se uradno pouk zaključil ob pol štirih, a nekateri otroci v šoli ostanejo dlje, saj jih domov peljejo učitelji. Takoj po delu v šoli smo pripravile večerjo in večernice, ob šestih pa mašo. Po maši in večerji smo imele prosto. Ta čas smo izkoristile za refleksijo in pripravo učnih ur za naslednji dan, pa tudi druženje, igre s kartami itd.

Prav poseben dan na šoli je bil 26. julij, saj so Tajci po vsej državi praznovali kraljev rojstni dan. Otroci so pripravili posebno prireditev – vsi skupaj so prepevali, dva razreda

pa sta pripravila posebni plesno-pevski točki, nad katerima smo bile prav zares očarane. Naj še omenimo, da je Tajska kraljevina in je kraljeva družina tukaj zelo spoštovana. V ponedeljek sploh ni bilo šole, saj je kraljev rojstni dan državni praznik (da ne bo zmede, kralj se je rodil v ponedeljek, zato v tem mesecu vsi nosijo rumeno majico).

Čez vikend so nas sestre in učitelji peljali naokrog – v soboto smo bili v Chiang Raiu, kjer smo v svetlobi belega templja skoraj oslepel

(no, obnemeli smo pa prav zares!), v nedeljo v Chiang Maiu, kjer smo spoznali še ostale tajske sestre uršulinke. Učitelji in ravnateljica so nas peljali na jezero Kham Phayao in na ogled slapa. Ugotovile smo, da so Tajci zelo gostoljubni, radi prepevajo in res res veliko pojedjo. Tajska kultura in tukajšnji ljudje so nam v tem času prirasli k srcu!

Veliko ljudi, ki pridejo iz misijonov, reče, da so prejeli več, kot so dali in me nismo izjema. Na projektu smo ugotovile, da so bile dolge priprave

ključ naših odnosov, ki so bili zelo pomembni za dobro izvedbo projekta. V teh šestih mesecih smo iz popolnih neznank postale prijateljice. Otroci, učitelji in sestre na Tajskem so bili zelo veseli naše pomoči in so nam povrnilo po svojih najboljših močeh. Vsi tisti nasmehi otrok, pozdravi učiteljev in pogovori s sestrami uršulinkami so dar, ki ga bomo še dolgo ohranile v spominu.

Ajda Jančar, Eva Cemič, Gaja Osojnik, Špela Plevel in Neža Stanovnik

Misijonski tabor v Turčiji

V začetku julija 2019 je naša misijonska skupina (5 dijakov, 4 dijakinje, 2 študenta, 2 voditeljici) doživela nepozabno izkušnjo prostovoljnega dela, življenja v misijonu in spoznavanja druge kulture od blizu. Odpravili smo se v oddaljeno Turčijo.

Na pripravah med letom smo se spoznavali, se povezovali kot skupina, molili za uspeh tabora, na pripravljalnem vikendu pa tudi konkretno pomagali pomoči potrebnim.

V Turčiji sta nas sprejela misijonar p. Martin Kmetec in njegova gostoljubna minoritska skupnost v predmestju Istanbula. P. Martin je bil tekom tabora naš prevajalec, vodič po mestu, duhovni vodja in organizator izletov, povedal nam je tudi marsikatero zanimivost o Turčiji.

Prvi dan smo se še navajali na novo okolje, med drugim na petje mujezina (že ob pol petih zjutraj) in se učili

osnovnih izrazov v turščini, naslednji dan pa smo že začeli z delom na misijonu. Počeli smo vse od pospravljanja, brušenja, kitanja in pleskanja do kopanja, betoniranja, popraviljanja električne napeljave in sestavljanja nove omare. Učili smo se drug od drugega in tako pridobivali nove spretnosti. Kot ekipa smo odlično sodelovali. Naši obedi so bili čas, ko se je cela skupina zbrala skupaj, ko smo izmenjali svoja doživetja in sproščeno kramljali, včasih pa se tudi resneje pogovarjali. Tudi to nas je povezovalo. Vsak dan smo začeli s hvalnicami. Popoldan je sledila sveta maša, ki smo jo sami oblikovali. Nekaj posebnega

je bila maša v nedeljo, ki smo jo obhajali skupaj z mednarodno pestro skupnostjo tamkajšnjih vernikov.

Trinajst dni je minilo, kot bi mignil. Ostajajo prijateljstva, mnogi čudoviti pogovori, skupna doživetja, pridige p. Martina, spomin na kópanje v Črnem morju, petje pri mašah, pa Istanbul s svojimi zanimivostmi, zadovoljstvo, da smo naredili nekaj dobrega za tamkajšnjo krščansko skupnost ... Vsakega je nagovorilo po svoje. Morda smo odnesli kaj, česar se bomo zavedali šele čez pet, deset, morda dvajset let ... Vsekakor je bil tabor v Turčiji šola služenja in darovanja, življenja v skupnosti in dialoga (tudi medverskega), sodelovanja – skratka, bogata popotnica za življenje, za katero smo Bogu zelo hvaležni.

Luka, udeleženec tabora

100-letnica Misijonskega krožka v Rojanu

25. marca 2020 je minilo točno 100 let, odkar je bil ustanovljen Misijonski odsek Marijine družbe v Rojanu, ki je bil vedno zelo aktiven. Veliko podatkov o njegovem delovanju smo povzeli po zapisniku in letnih poročilih v arhivu Marijinega doma, kjer je ustanovitev odseka natančno opisana.

Po I. svetovni vojni, ki je povsod povzročila veliko materialne škode, so bili misijoni močno prizadeti. Papež Benedikt XV. je zato ob koncu leta 1919 objavil in poslal vsem škofom okrožnico, v kateri je, ozirajoč se na žalostni položaj misijonov, pozval vse narode, naj se zavzamejo za bogoljubno delo in pomagajo z molitvijo, gmotno podporo in pospeševanjem misijonskih poklicev.

Takratni družbeni voditelj v Rojanu g. Karel Musizza je sklenil, da se odzove na papeževo vabilo, saj je že dolgo gojil željo, da bi se tudi rojanska dekliška in ženska Marijina družba udeležili misijonskega delovanja. Na njegovo pobudo so po eni od sej odbora sklenili ustanoviti misijonski odsek. Navzoče odbornice so za načelnico enoglasno izvolile Ivanko Pavlič. Tako je bil v četrtek, 25. marca 1920, na praznik Marijinega oznanjenja, na skupnem izrednem shodu ustanovljen Misijonski odsek Marijine družbe v Rojanu. Začeli so se mesečni sestanki. Prvi je bil že 5. aprila 1920. Na tem sestanku so za misijone zbrali 149 razglednic in en album znamk.

Čeprav so bili povojni časi težki za preživetje, je odsek po svojih močeh nudil pomoč v denarju in blagu misijonarjem, ki so delovali v revnih afriških državah. Do leta 1986 so redno potekali sestanki Misijonskega odseka. Leta 1988 se je misijonskemu krožku pridružil Franc Saksida, ki s svojo znamkarsko akcijo še danes pomaga misijonarjem po svetu.

Leta 2002 je g. Stanko Zorko praznoval pomembno 50. obletnico svojega delovanja med nami. Ob tej priliki

S. Agata Kociper z udeleženci

je med drugim povedal: »Ko sem začel službo v Rojanu, sem našel pri Marijini družbi tudi aktiven Misijonski krožek. Skupina družbenk je redno skrbela za pomoč misijonarjem in ta pomoč se stalno nadaljuje.«

Ko je msgr. Zorko čutil, kako mu pojemajo moči, se je obrnil na Franca Saksido in njegovo ženo Marijo s prošnjo, da bi prevzela vodenje Misijonskega krožka v Rojanu, ker bi bilo škoda, da bi ga ukinili po tolikih letih delovanja.

Zadnja dva navdušenca misijonov, Marijina družbenka Danica Novak in msgr. Stanko Zorko, nista več med nami, a njuno delo se nadaljuje. Msgr. Zorko je namreč svoje prepričanje, da smo dolžni pomagati misijonarjem, prenesel na svoje sodelavce, ki radi opravljajo to versko in humanitarno delo.

Današnji čas je popolnoma spremenjen, a z dobro voljo in z Božjo pomočjo se tako naše delovanje za misijone nadaljuje in hvaležni smo vsem, ki nam pri tem pomagajo.

Marija in Franc Saksida

jubilanti – čestitamo

40 let v misijonih

S. Anica Starman, frančiškanka brezmadežnega spočetja, rojena 18. julija 1946 v Zagrebu. V misijone je odšla 8. maja 1980. Deluje na Slonokoščeni obali.

15 let v misijonih

S. Marta Meško, marijina sestra čudodelne svetinje, rojena 17. maja 1967 v Zakarpatju. V misijone je odšla 2. maja 2005. Deluje v Ukrajini.

15 let v misijonih

S. Jožica Sterle, marijina sestra čudodelne svetinje, rojena 18. marca 1971 v Starem trgu pri Ložu. V misijone je odšla 2. maja 2005. Deluje v Ukrajini.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Ajdovščina, Begunje na Gorenjskem, Bertoki, Bled, Braslovce, Brezno ob Dravi, Brežice, Celje - Sv. Jožef, Cerknica, Čemšenik, Črenšovci, Črešnjavec, Črešnjice, Črni Vrh nad Idrijo, Črniče, Dob, Dobrova, Godovič, Gotovlje, Grad, Grahovo, Grosuplje, Hotič, Hrpolje-Kozina, Ivančna Gorica, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Jelšane, Kamnik, Kančevci, Kapla na Kozjaku, Kidričevo, Kisovec, Kovor, Kranj - Zlato Polje, Kresnice, Krka, Kropa, Laško, Litija, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Podutik, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Zadobrova, Lokavec, Luče, Makole, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Tezno, Mokronog, Most na Soči, Mošnje, Pečarovi, Petrovče, Pirniče, Planina, Podgorje pri Slov. Gradcu, Polhov Gradec, Ponikva, Predvor, Predloka, Prem, Preska, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Radenci, Raka, Rake, Ravne na Koroškem, Reteče, Rob, Rogatec, Slovenj Gradec, Sodražica, Stopiče, Strunjan, Sv. Anton, Sv. Ema, Sv. Jakob v Slov. Gorici, Sv. Jedert nad Laškim, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ - Gabrovka, Sv. Marijeta niže Ptuja, Šenčur, Šentjernej, Šentjošt nad Horjulom, Šentjurij-Podkum, Šentlambert, Šentvid pri Stični, Šmarjeta, Šmartno pod Šmarno goro, Šmihel, Šostanj, Št. Ilj pri Velenju, Št. Jurij pri Grosupljem, Tomišelj, Trbovlje - Sv. Marija, Trnje, Trzič, Tunjice, Urec, Vavta vas, Velenje - Sv. Marija, Velike Lašče, Veržej, Vipava, Vodice, Vojnik, Vrabce, Vransko, Zagorje, Žalna, Želimlje, Žužemberk | posamezniki: Lenassi Roman, Lesjak Bernarda, N.N., Rupnik Manca, Windschnurer Tine, žup. Karitas Kranj-Šmartin | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Ajdovščina, Ambrus, Apače, Artiče, Bertoki, Biljana, Bogojina, Boštanj, Bovec, Branki, Brestanica, Brezno ob Dravi, Brežice, Brusnice, Budanje, Bukovščica, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Danijel, Celje - Sv. Duh, Celje - Sv. Jožef, Cerkno, Cirkovce, Čemšenik, Črešnjice, Črešnjavec, Črešnjice, Črni Vrh, Črni Vrh nad Idrijo, Črniče, Dekani, Dobje, Dobrova, Dokležovje, Dol pri Ljubljani, Domžale, Dornava, Dramlje, Dutovlje, Galicija, Godovič, Gomilsko, Gorje, Gornja Radgona, Gotovlje, Grad, Griže, Grosuplje, Hajdina, Hrpolje-Kozina, Idrija, Ihan, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izlake, Izola, Jarše, Javor, Javorje nad Škofjo Loko, Jelšane, Kalobje, Kamnik, Kamnje, Kančevci, Kapela pri Radencih, Kidričevo, Kobarid, Kočevska Reka, Koper, Koroška Bela, Korte, Kostanjevica na Krki, Kovor, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Šmartin, Kranj - Zlato Polje, Krašnja, Krka, Krkavce, Kromberk, Kropa, Krško, Ledine, Leskovec pri Krškem, Leskovec, Lipoglav, Litija,

Ljubečna, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Šiška, Ljubljana-Vič, Ljubljana-Zadobrova, Ljubno, Loče pri Poljčanah, Lokavec, Lokev, Lovrenc na Pohorju, Makole, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Križ, Maribor - Sv. Magdalena, Martjanci, Mengeš, Mokronog, Most na Soči, Mošnje, Muta, Nova Gorica - Kr. Odrešenik, Nova Oselica, Novo Mesto-Sv. Lenart, Ojstrica, Olimje, Ovišje, Pečarovi, Peče, Petrovče, Piran, Pirniče, Pišce, Podbrdo, Podčetrtek, Podgrad, Podgraje, Podzemelj, Polenšak, Polhov Gradec, Poljane Nad Škofjo Loko, Poljane, Polje ob Sotli, Ponikva, Predvor, Predloka, Preska, Prežganje, Prihova, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Rače, Radeče, Rakek, Razbor pri Slovenj Gradcu, Remšnik, Renče, Reteče, Ribnica na Pohorju, Rob, Ročinj, Rogaška Slatina, Sela pri Kamniku, Selca, Sežana, Slivnica pri Mariboru, Slovenj Gradec, Slovenska Bistrica, Smlednik, Sodražica, Sostro, Spodnja Bohinju, Stara Cerkev, Stara Loka, Stara Oselica, Stari Trg pri Slovenj Gradcu, Stična, Stolna župnija Novo Mesto, Stoperice, Stopiče, Stranice, Stranje, Struge, Strunjan, Studenec, Studence, Sv. Ana v Slov. goricah, Sv. Andraž v Slov. goricah, Sv. Ane v Framu, Sv. Anton v Slov. goricah, Sv. Bolfenk na Kogu, Sv. Bolfenk v Slov. goricah, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh na Ostrem Vrhu, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Ema, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jakob v Slov. goricah, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Lenart v Slov. goricah, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Marijeta niže Ptuja, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Miklavž ob Dravi, Sv. Miklavž pri Ormožu, Svibno, Šempas, Šempeter v Savinjski dolini, Šenčur, Šentjanž, Šentjernej, Šentjošt nad Horjulom, Šentjurij-Podkum, Šentrupert, Šentvid pri Grobelnem, Šentvid pri Stični, Škocjan pri Turjaku, Šlovrenc, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Jelšah, Šmarjeta, Šmartno pod Šmarno goro, Šmartno v Rožni dolini, Šmartno v Tuhinju, Šmihel pri Žužemberku, Šmiklavž pri Slov. Gradcu, Šostanj, Špitalič, Št. Ilj pri Velenju, Št. Peter - Otočec, Teharje, Tišina, Tolmin, Tomišelj, Toplice, Trbovje, Trebnje, Trnje, Trstenik, Trzič, Tunjice, Urec, Vavta vas, Velenje - Bl. A. M. Slomšek, Velenje - Sv. Marija, Velika Nedelja, Velike Lašče, Veliki Gaber, Ravnica, Vitanje, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Vrabce, Vrhnika, Vrtojba, Zagorje, Zgornja Poljskava, Zreče, Žalna, Žetale | posamezniki: N.N., Radej - Družina, Roudi Aleks, Souidi Veronika, Štrubelj Miha, Vidmar Bogdan, Zornik Zoran | **MIVA** | Škofija Murska Sobota |

posamezniki: Buhvald Amalija, Geršak Lidija, Gregorič Andrej, Hojs Aleš, Kokot Branka in Franc, Menart Tomaž, N.N., Pšeničnik Marjana, Simončič Marta, Srebrnjak Andreja, Tušar Bernarda | župnije: Galicija, Ivančna Gorica, Kobarid, Kočevje, Križe, Krka, Most na Soči, Sv. Jakob v Slov. goricah, Sv. Lenart-Podgorci, Tomaj | **SKLAD ZA MISIJE** | župnija Vransko | posamezniki: Babič Štefan, Blažič Mihael, Bogovič Anica, Brezovnik Janez, Bunderla Lidija, Dolšak Zofija, Gerdej Dominik, Glavan Martina, Grošelj Jurač Marjana, Jenič Dušan, Ključevšek Tatjana, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozole Cvetka, Kranjc Franciška, Krivec Branka, Magdič Olga, Mernik Zinka, Mihelak Mojca, Mikulin Olga, Mikuž Janka, Morelj Darja, N.N., Paškič Ilijam, Pavli Alenka, Pavlovič Ervin, Slokar Darja, Strašek Franc, Poldar Štefan, Ponikvar-Zorko Pavla, Princič Silvester, Reisp Metka, Rott Cindro Barbara, Schwarzbartl Tomaž, Ervin, Slokar Darja, Strašek Franc, Stražišar Tadej, Štrukelj Franciška, Tumpej, Velikonja Štefanija, Vendramin Simon, Vučak Marija, Zamuda Tilen, Zorenč Davorina | **SKLAD ZA LAČNE** | posamezniki: Albatros - Pro d.o.o., Čuk Katarina, Gorenjak Terezija, Gregorič Andrej, Kebe Janez, Krašna Natalija, Krnc Stane, Kuhar Kristjan, Medvešek Viljem, N.N., Petek Marko, Primos d.o.o., Simončič Marta, Šiško Stanislav, Stibel Jože, Tajnikar Matej, Volasko Oček Biserka, Žabjek Marija Magdalena | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | župnija Šmartno pri Slovenj Gradcu | posamezniki: Jenič Dušan, Pavlič Renata, Presetnik Vera | **ZA GOBAVCE** | posamezniki: Gregorič Andrej, Jenič Dušan, Pavlič Renata, Praček Marija | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Jenič Dušan, Mavrek Renata, N.N., Remic Primož | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | posameznik: Jenič Dušan, Meglič Alma | **VODNJAKI-ZAMBIJA** | posamezniki: Anžlovar Marija, Anžlovar Terezija, Jerina Marko | **MAŠNE INTENCIJE** | župnija Komenda | Šolske Sestre De Notre Dame | **MISIJO MATANGA** | posamezniki: Inar Ana, Kopriva Silvester, Kresnik Robert, Podobnik Jožica, Rudolf Gregor, Stambuk Igor | **PAVEL BAJEC** | N.N. | **S. ANKA BURGER** | posameznik: Maras Tomaž, Zakrajšek Boris | **S. METKA KASTELIC** | Ramovš Vera | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: Kovač Marijana, Selan Kati, Simončič Marta, Sitar Antonija, Šink Andrej | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Dobnikar Marta, Kokotec Lovro, Lajevac Janja, Leskovar Stane, Martinčič Angela, N.N., Šef Manja in Tone, Zakrajšek Boris, Zvegljič Marija | **TONE KERIN** | posamezniki: Kern Jože, Marolt Franc, Sušteršič Ivana, Vogrinčič Vera | **JANEZ KRMEJ** | župnije: Cerklje na Gorenjskem, Cerkno, Črni Vrh, Kamnik, Škofja Loka, Šmarca-Duplica |

posamezniki: Bolta Marko, Kokotec Lovro, Kolander Tadeja, N.N., Pirc Dragica, Vrabec Marko, Vrabec Mirijam, Zgubič Evgen | **MATEVŽ STRAJNAR** | Bevc Helena | **S. ANDREJA GODNIČ** | posameznika: Pirc Dragica, Štuhec msgr. dr. Ivan | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Bonuti Hajdinjak Kamila, Hozjan Franc, Krevelj Branko, N.N., Novi Glas - Gorica, Piščanec Ivan | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | Bajec Miroslav | **S. ZVONKA MIKEC** | posameznika: Murn, Vergles - Rataj Aleksandra | **MISIJOJARKE MATERE TEREZIJE** | Kranjc Rafael | **JANEZ MESEC** | župniji: Miren, Predvor | posamezniki: Beguš Lojze, Kokotec Lovro, Šimnic Apolonija | **PETER OPEKA** | župnija Deskle | posamezniki: Bohak Ivan, Bolta Marko, Dovč Mihaela, Družina d.o.o., Gladek Maja, Habjanič Jožica, Hočevar Janko, Ješovnik Simona, Kette Lucija, Kham Alenka, Kokotec Lovro, Kordiš Rozalija, Korošec Bernarda, Leskovec Tomaž, Martinčič Angela, N.N., Pollak Janez, Prepandnik Meta, Prepandnik Sebastijan, Remš Matija, Rus Valerija, Snaj Irena, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Zgonc Marija | **P. STANKO ROZMAN** | Ravbar Anica | **S. JOŽICA STERLE** | posameznice: Kerk Albina, Paljk Florijana, Strnad Alenka | **P. MARTIN KMETEC** | Selan Kati | **S. MARIJETA ZANJKOVIČ** | Dobnikar Marta | Ključevšek Tatjana | Linasi Tadej | Skandali Dragan | Zadravec Roman | **TONE GRM** | Kokotec Lovro | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Dobnikar Marta, Ključevšek Tatjana, Zakrajšek Boris | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | Povh Jože | **S. ANICA STARMAN** | Muller Marija | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | posamezniki: Sajevec Družina, Souidi Zavr Nada | **P. JANEZ MUJDRICA** | Strajnar Ana | **JANEZ SEVER** | posameznika: Pollak Janez, Strajnar Ana | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posameznici: Daksobler Ljudmila, Lazar Jožica | **S. ANA SLIVKA** | posamezniki: Gerdej Dominik, Muller Marija, Zorenč Ivan | **S. BARBARA PETERLIN** | posameznice: Kovač Marijana, Lajevac Janja, Mežan Olga, Pšeničnik Marjana | **S. DORICA SEVER** | posameznika: Kotnik Ambrož, Selan Janez | **STANE KERIN** | župniji: Krško, Šmarje-Sap | posameznika: Gospodarič Marko, Kern Jože | **S. URŠA MARINČIČ** | župnija Vrhnika | posameznika: Kržišnik Eva, Rus Marjan | **MISIJO CRIPAM-BRAZILJA** | posameznice: Bajc Martina, Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **MARIJINE SESTRE-KUJEV** | posameznika: Avbar Marija, Platiša Ivan | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Gorenc Ljudmila, Iskra Kristina, Korošec Klemen, Sitar Antonija | **KATJA RAVNIKAR** | župnija Komenda | **JOŽE ANDOLŠEK** | posameznici: Pirih Marija, Selan Kati |

Molitev ob velikonočni mizi

Oče naš ... Zdrava Marija ...

Gospod Jezus Kristus.

S krstom smo bili potopljeni
v tvojo smrt in vstajenje.

Hvala ti, ker si naš Odrešenik.

Obdari nas s svojim blagoslovom,
da bi veselje nad našim odrešenjem,

ki ga ob velikonočni mizi
praznično podoživljamo,
znali prinašati tudi drugim.

Slava Očetu ... Amen

*Blagoslovljeno in veselo
veliko noč vam želimo*

